

Foșnetul tăcerii decupează arbori din mine

Gerra Orivera

cer să răstorn

veneai și plecai te simțeam chiar și cu umbra agățată de buză
degetele luau forma mudrei singure
după ce-a sorbit cerul verticala sfredelește inima neagră a lutului
orizontala gestului înnoadă în armonie două zenituri
păsări colibri cu frunze de laur sub pene mutau pereții noiei din gânduri
umezeam dimineți cenușii nu eram eu dorințele scuturau dragonii de apă din rădăcină
am vrut să vindec de canibalism caldarâmul zilei părinte să nu mai simți vină
când mă înghite până la gleznă viața sau până la mijloc (miel nevinovat)
mă zbat în magma cea dură trimit vulturi să ruleze ceruri eterice
pentru decorarea sălii de bal a inimii
după ce l-am expulzat pe anteu din curbura genunchiului m-ai întrebat
de ce nu mă pot chema visele cu numele tău (doar te invoc la fiecare erupție cu albastru)
și mai cu seamă de ce căutările mele
se ascund în pietre și doar în flăcări înnod respirații și oameni
adun atât de greu picioarele zălude de pe granițe nu știu de ce vor să disipeze atingerea
același ritual știut pe dinafară se parcurge singur
încep să mă mișc profesionist între mine și mine nu mai cer binecuvântarea
cel din cețuri desenează obstinat icoane pe spatele silabelor șchioape aruncă zaruri
genunea din mine face jocurile plusează semințe
(eu pot să plec într-o vacanță prelungită dincolo de stele
câtă vreme tu agăți stringuri de îndoială și...)

smulg măștile
pielea
stelele se lovesc între ele
din ecouri doar un singur chip fără de chip
descompune lumina